Quelle: https://manuscripta.at/?ID=9153
Copyright: Melk, Benediktinerstift

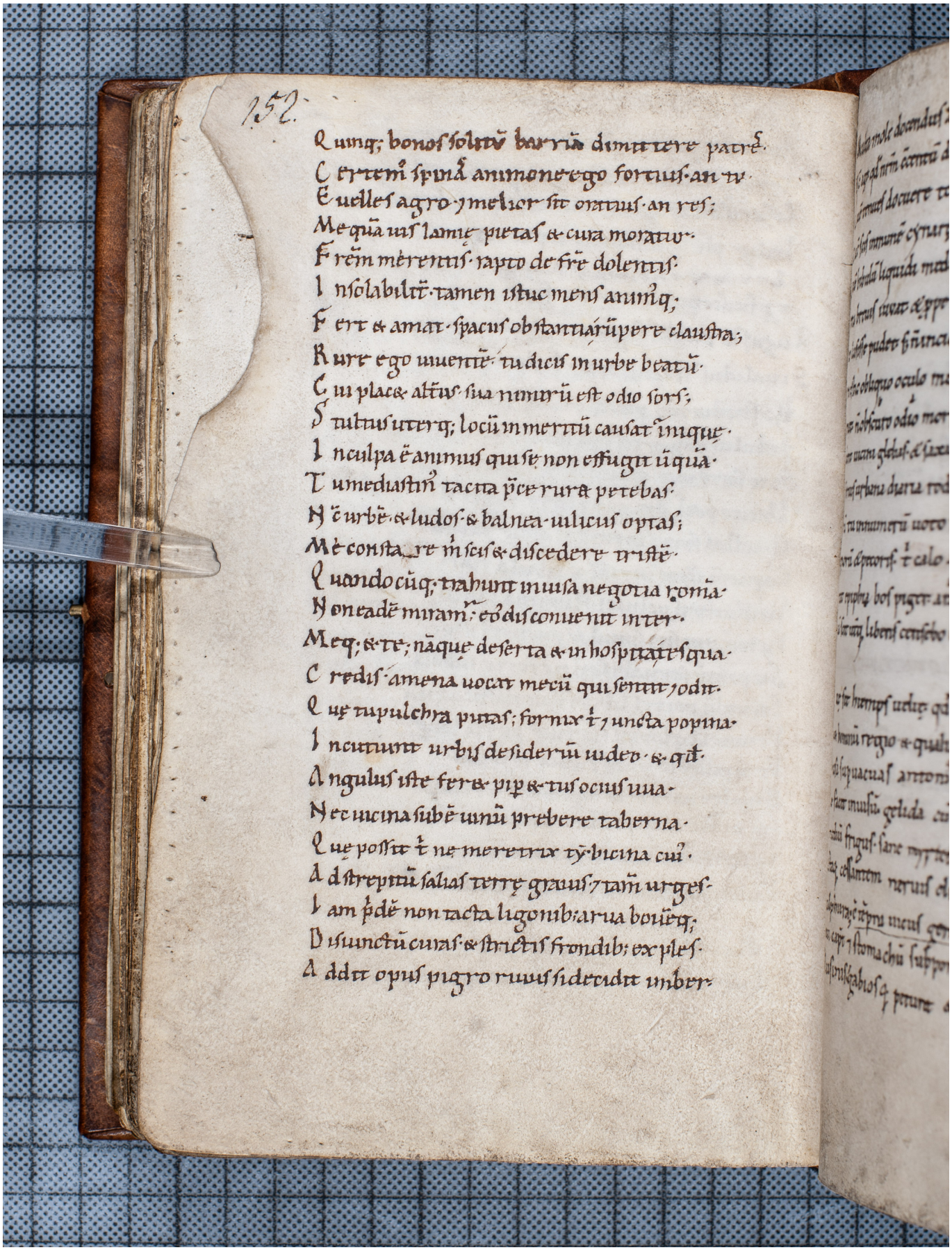

152

Quinq; bonos solitus barria dimittere patres.
Certem spina animo ne ego fortius an tu
Euelles agro; melior sit oratus an res;
Me quia uis lamie pietas & cura moratur.
Frem merentis rapto de fre dolentis.
Insolabiliter tamen istuc mens animq;
Fert & amat spacus obstantia rupere claustra;
Rure ego uiuentis tu dicis in urbe beatu.
Cui placet altus sua numeru est odio sors;
Stultus utrq; locu in meritu causat inique.
In culpa est animus qui se non effugit usq;
Tum mediastin tacita pce rura petebas.
Nec urbe & ludos & balnea uilicus optas;
Me constare in scis & discedere tristes.
Quando cuq; trahunt inuisa negotia romam
Non eade miramur eo dis conuenit inter.
Meq; & te; naque deserta & in hospitale squa
Credis amena uocat mecu qui sentit, odit.
Que tu pulchra putas; fornix et uncta popina
Incutiunt urbis desiderium iudex & qui
Angulus iste feret piper & tus oliusq; uua.
Nec uicina subest uinum prebere taberna
Quae possit et ne meretrix tibicina cui.
Adstrepitu salias terre gravis; tam urges
Iam pdem non tacta lugonibus arua bouesq;
Disunctu curas & strictis frondib; exples.
Addit opus pigro riuus si decidit imber.